

VAN MENS TOT MENS

LEDENORGAAN VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK 'HUMANITAS'
NUMMER 3 - VEERTIENDE JAARGANG - JULI 1964

Plagiaat

De naam van onze rubriek 'Het hoofdbestuur besprak', oprecht en onbevengingen aangekondigd, met weinig fantasie maar zonder boosaardig opzet als wel ter zake doend gekozen, kan niet blijven bestaan.

Een bevriende organisatie had 'm al. De redactie is een beetje verlegen, maar komt dat wel te boven. Zij noemt deze rubriek nu 'Het landelijk beleid'. Dan valt de Verenigingsraad er ook

onder. Zodra die in Utrecht bijeen is met het hoofdbestuur, is alles wat geschiedt 'landelijk' volgens ons gebrekkige jargon. Bij landelijk denken we eigenlijk aan kleine bruggetjes, zingende vogels, een enkele landman en ruisend graan.

Maar een Nederlander zegt niet gauw: 'nationaal beleid' van Humanitas. Dan zegt hij toch maar liever:

Landelijk beleid

Hoofdbestuur

Onroerende goederen

In twee plaatsen in Nederland wordt de aankoop, met medewerking van het hoofdbestuur, van een huis overwogen. Het gewest Friesland gaat een kantoorgebouw kopen. De afdeling Leeuwarden, de gezinsvoogdij in Friesland, het gewest en t.z.t. een bureau voor levens- en gezinsmoeilijkheden, zullen in het pand huisvesting vinden.

Omdat het hoofdbestuur de enige rechtspersoonlijkheid dragende instantie van Humanitas is, moet door dit bestuur bij een dergelijke aankoop meer verricht worden dan onderzoeken en flatteren alleen.

In Rotterdam wordt een in exploitatie zijnd woonhuis aangekocht, waarin een pension is gevestigd voor mensen 'op weg naar sociaal herstel'. Het hoofdbestuur heeft goedgevonden dat in Rotterdam een door de afdeling, in samenwerking met de landelijke sectie Reclasseering, gevormde Stichting eigenaar wordt van het huis. Het bestuur van de Stichting verhuurt het huis aan de zelfstandig werkende exploitant en begeleidt, voor zover nodig en in bepaalde gevallen, de inwoners van het pension bij hun eerder genoemde streven. Op bescheiden wijze wordt hier in eigen kring iets verwezenlijkt van de gedachten ontwikkeld in het rapport 'Onderdak' van Humanitas.

Welzijnsstichtingen

Wat een Welzijnsstichting is, is in een verhelderende nota van het Landelijk Advies Orgaan voor Maatschappelijk Opbouwwerk uiteengezet. Het hoofdbestuur heeft de nota aanvaard en die dan ook onmiddellijk ter informatie aan de afdelingen uitgelevert. Hoe de verhouding tussen Welzijnsorganen en Humanitas in toekomstige gevallen zou moeten zijn, zal

in de volgende vergadering van de Verenigingsraad aan de orde worden gesteld.

Voorts heeft het hoofdbestuur zich nog beziggehouden met een voorzichtige sondering van de mogelijkheden tot een eigen opleiding voor gezinsverzorgsters; de loterij en de propaganda per TV en radio; de beste en meest efficiënte wijze van samenwerking met andere instellingen ten behoeve van werk waarvan vaststaat dat we het niet zelfstandig uitvoeren; het jaarverslag; het oprichten in samenwerking met de gewesten van enkele nieuwe afdelingen.

Voor zaken van de verenigingsraad: zie hiernaast.

VAN MENS TOT MENS

Ledenorgaan van
de Vereniging voor Maatschappelijk
werk 'HUMANITAS'

Redactie:

C. M. Swiebel, H. v. Schaaijk,

Administratieadres:

J. W. Brouwerstraat 16, Amsterdam-Z.
Postgiro 582090, telefoon 739444

De Verenigingsraad

Op 11 april 1964 is de Verenigingsraad van Humanitas voor de eerste maal bijeen geweest.

Gezien de ervaringen van het hoofdbestuur bij de eerste vergadering behoeft de vereniging geen spijt te hebben van de op het congres genomen beslissing. In die Verenigingsraad zitten de mensen die regelrecht uit het uitvoerende werk komen in gewesten en afdelingen, in een getalsterkte waarbij persoonlijk contact ook ter vergadering nog mogelijk is. Het bestuur heeft er behoefte aan tussen de congressen zijn beleidsvoering te toetsen aan de mening van de Raad; van het 'grondvlak' dus. Het hoopt ook uit dezelfde bron de inlichtingen en adviezen te verkrijgen die het nodig heeft voor het beleid in de toekomst. Een dergelijke versteviging van het fundament van de besluitvorming door het hoofdbestuur was vroeger minder goed mogelijk.

Op de vergadering van 11 juni is zeer veel tijd besteed aan het bespreken van de consequenties voor Humanitas van de invoering van de Algemene Bijstandswet. Dat zal leiden tot een voorlichtingscirculaire aan alle afdelingen, waarin mede het resultaat van de bespreking in de Verenigingsraad is verwerkt. De nadruk van de voorlichting komt te vallen op de plaatselijke commissies van advies, de colleges voor de bijstandverlening, de ontkoppeling van bijstand en dienstverlening en de plaatselijke samenwerking. Daarmee komen de duidelijk zichtbare aspecten onder de aandacht van alle betrokkenen. De nog niet zichtbare uiteraard niet. Dat komt nog, en ongetwijfeld zal de Verenigingsraad zich in de toekomst nog wel eens met de Bijstandswet bezighouden. De bespreking van het bestuursbeleid leidde tot het vragen-en-geven van nadere inlichtingen over: De financiën van de gewesten (geen schoksgewijze maar geleidelijke overgang naar financiële zelfstandigheid); het voogdijwerk (noodzaak tot zuinig beheer, omdat de overheid maar de helft van het aantal maatschappelijke werkers dat wij nodig achten, subsidieert); de overdracht van Gerepatriceerdzorg naar het Algemeen Maatschappelijk Werk (liquidatie van eerstgenoemde dienst); de Bureaus voor Levens- en Gezinsmoeilijkheden ('voldoet de huidige samenwerkingsbasis nog?') is een vraag die onder ogen zal worden gezien; telefonische hulpdiensten (het hoofdbestuur heeft een door een deskundige commissie opgestelde nota over dit onderwerp goedgekeurd; deze is voor belangstellenden op het Centraal Bureau verkrijgbaar).

Vervolgens werd de agenda van de op zaterdag 30 mei te houden penningmeestersconferentie vastgesteld. Over de resultaten hopen wij u in een volgend nummer iets te kunnen melden.
v. S.

Het oor te
luisteren

Per 1 april trad mevr. L. de Vries-Ens in dienst van het Gewest Gelderland, als maatschappelijk werkster voor de gezinsvoogdij in de arrondissementen Arnhem en Zutphen.

● Per dezelfde datum werd de afdeling Rotterdam uitgebreid met een assistent-maatschappelijk werkster voor de gezinsverzorging, mej. A. G. Korver.

● Bij de afdeling Amsterdam werd per 1 mei aangesteld de heer M. H. Weber als (tweede) maatschappelijk werkadviseur voor het algem. maatschappelijk werk en jeugdzaken.

● Ook het gewest Noord-Holland kreeg er per 1 mei een m.w.a. bij voor de IJmond en Westfriesland, mej. J. S. Frijda.

● In Dubbeldam is een nieuwe afdeling opgericht.

● Onze afgetreden (nu ere-)voorzitter, mr. dr. J. in 't Veld, zal Humanitas blijven vertegenwoordigen in de International Humanist and Ethical Union.

Mej. drs. R. A. E. Zijlman, staf-functionaris op het Centraal Bureau, zal als lid van de Nederlandse delegatie de International Conference of Social Work bijwonen. Deze conferentie zal in september a.s. in Athene worden gehouden en hoofdzakelijk gewijd zijn aan het maatschappelijk opbouwwerk.

DE UITSLAG

Tweede nationale loterij 'Uw lot voor hun levenslot'

De trekking heeft op 1 juli plaatsgehad. Hieronder volgt een lijstje van de voornaamste prijzen en lotnummers.

HOOFDPRIJS f 35.000,- in contanten uit te keren: 398.753.

2e prijs: Personenauto 'FIAT 600' 158.518.

3e prijs: Televisietoestel 108.347

4e prijs: Televisietoestel 208.699

5e prijs: Bandrecorder 240.723

6e prijs: Bandrecorder 376.006

7e t/m 19e prijs: Koelkast lotnrs.

204.339; 325.416; 181.163; 237.411;

368.174; 167.269; 379.449; 153.279;

137.904; 225.119; 203.639; 192.549;

372.812.

20e t/ 24e prijs: Dames- of heren-

rijwiel: lotnrs. 168.127; 169.271;

254.087; 168.420; 194.800

25e t/m 36e prijs: Transistorradio:

lotnrs. 318.705; 163.898; 274.932;

240.559; 358.100; 184.670; 260.121;
250.727; 383.068; 380.933; 159.472;
236.855.

Zie voor de kleinere prijzen de trek-
kingslijst.

De loterij is geslaagd

We kunnen u nog net voordat dit nummer ter perse gaat mededelen dat de loterij 1964 volledig is geslaagd. Heel hartelijk dank aan allen die op vaak bewonderenswaardige wijze hebben meegewerkt om tot dit resultaat te komen.

In het volgende nummer volgen nadere berichten.

Secretaris afdeling Rotterdam Gerard Goosen overleden op 4 april 1964

(Overgenomen uit het kaderorgaan 'Humanitas')

Voor de tweede maal in zeer korte tijd heeft onze afdeling Rotterdam een groot verlies geleden.

Plotseling, tijdens het eerste weekend in april, overleed Gerard Goosen, sedert vele jaren secretaris van de afdeling en lid van het hoofdbestuur, later van de Verenigingsraad.

Niets is moeilijker dan het naar werkelijkheid beschrijven, met de ingetogen taal van een bericht als dit, welk een intenslevend en levendig mens, welk een in al zijn vezelen met Humanitas verbonden man, welk een rijke bron van fantasie en van talloze praktische ideeën nu ineens heeft opgehouden te zijn.

Het leven van Goosen is een voortreffelijk voorbeeld geweest van één van de hoofdgedachten uit de beginselverklaring van de vereniging waarmee hij zich zo sterk identificeerde. Hij heeft namelijk waarlijk de in hem aanwezige menselijke vermogens tot een ze groot mogelijke ontplooiing gebracht. Begonnen in een strikt administratieve ambtelijke functie heeft hij zich met energie en discipline bekwaamd tot een volledig bevoegd sociaal-pedagoog. Met toewijding bracht hij de laatste tijd deze kennis als leraar in praktijk. Daarnaast is hij een energiek bestuurslid van onze veeleisende vereniging geweest. In het Rotterdamse Humanitas is hij jaren de spil geweest. Een man, die tevens de blik gericht had op de horizon. Een man die alle mogelijkheden, alle ideeën, hoe fantastisch, de nodig aandacht gaf. Het bleef bij hem nooit bij ideeën en fantasieën. Als het te pas kwam was hij de nuchtere Rotterdammer die Humanitas in de Maasstad tot een sterk en produktief apparaat hielp opbouwen. Wellicht zijn er nu vrienden van Goosen die de gedachte voelen opkomen: 'Had hij maar wat minder hevig geleefd en niet zo hard gewerkt.' Wij zouden daarop willen antwoorden dat die gedachte eigenlijk inhoudt dat zij dan van een mens zouden vergen iets te zijn dat hij kennelijk niet heeft willen zijn.

Toen wij aan Gerard Goosen de laatste eer bewezen hadden, konden wij, zijn vrienden en zijn medewerkers, omzien naar de compensatiemogelijkheden die voorhanden zijn. Die zijn er helaas niet voor Goosens vrouw en kinderen. Zij worden het zwaarst getroffen door het afschuwelijke gemis en het door liefde veroorzaakte tekort aan aanpassingsvermogen. *dat beperkt wordt naarmate de mens die wij verliezen ons nader staat.* Naar hen die hem het meest nodig hadden, gaan onze gedachten van medeleven in de eerste plaats uit.

v. S.

Rotterdam doet 't

Terwijl het Jan Meertenshuis in Rotterdam-Zuid aan de Van Langendonkstraat snel zijn voltooiing nadert, werd op 20 maart 1964 de eerste paal geslagen voor het tweede bejaardencentrum van de Stichting tot huisvesting en verzorging van bejaarden 'Humanitas' in Rotterdam: het Johan Brautigamhuis aan de Berberisweg te Rotterdam-Schiebroek. Voor een derde bejaardencentrum aan de Jasonweg in de wijk 110-Morgen zijn de plannen zover gereed, dat in oktober/november a.s. de eerste paal zal worden geslagen, terwijl vervolgens hard wordt gewerkt aan een verpleeginrichting c.a. voor demente en/of chronisch zieke bejaarden; met bedden voor reacteringspatiënten.

Er zit nog meer in het Rotterdamse vat. Wij zullen u er in de nabije toekomst

komst meer over vertellen. Laten we nu wat meer zeggen over het architectonisch zo fraaie Jan Meertenshuis.

De naamgever aan dit huis, de oudwethouder van Openbare Werken, de heer J. Meertens, en tot voor kort voorzitter van de Stichting, werd onlangs tot erevoorzitter benoemd en als voorzitter opgevolgd door het Tweede-Kamerlid de heer R. Laan jr. Deze kon op 6 mei 1964 een groot aantal belangstellenden voor het hijsen van de vlag op het hoogste punt als gasten ontvangen. Het vlag-hijsen was een bezigheid waarmede de heer Jan Melk — één der pioniers van de Rotterdamse afdeling van Humanitas en mede-oprichter van de Stichting — zich op uitermate bekwame wijze belaste.

het 'Jan Meertenshuis'

GEZINSVERZORGSTER!

Als de kersenroos dreigt te mislukken... (of wel: de gezinsverzorging hangt als een rijpe kers!).

Ja, die dreigende mislukking van de kersenroos door gebrek aan plukkers bracht heel wat mensen tot een spontane aanbieding van werkrachten. Bij zo'n bericht denk je wel eens... 'Is 't dan toch waar, dat de liefde door de maag gaat?'

Er dreigen soms nl. veel belangrijker dingen te mislukken... de hulp aan de medemens b.v.!

Dat we dit zo tegenover elkaar stellen, wil niet zeggen dat we onze ogen sluiten voor de materiële verbeteringen die juist in het kader van die hulpverlening gaande zijn.

Integendeel, we zijn verheugd, dat met ingang van 1 januari j.l. het Ministerie van Maatschappelijk Werk akkoord gegaan is met de in overleg met de vakbonden voorgestelde salarisregeling voor gezinsverzorgsters en gezinshelpsters.

Deze nieuwe salarisregeling betekent een vrij grote verbetering en houdt in, dat een gezinsverzorgster thans een salaris variërend van f 300,- tot f 485,- per maand kan verdienen (dit laatste bedrag 7 jaar na het behalen van het diploma).

Voor gezinshelpsters (zoals wellicht bekend, de niet-opgeleide krachten in de gezinsverzorging) werd het maximale salaris vastgesteld op f 340,- per maand.

Het uurloon inclusief 4 pct. vakantie-

toeslag bedraagt momenteel maximaal f 1,91.

Wij hebben het vertrouwen dat deze salarisverhoging het aantrekken van krachten zal stimuleren. Er zijn namelijk heel wat afdelingen van Humanitas die nog steeds zuchten onder de moeilijkheden die het personeelsprobleem met zich brengt.

Met dit artikelje willen wij mede een beroep doen op alle afdelingen een steentje bij te dragen aan de oplossing van het hier genoemde probleem. Natuurlijk kan ieder lid van Humanitas te allen tijde jongedames die in de gezinsverzorging willen werken, verwijzen naar het Centraal Bureau, het gewest of naar een in de buurt gelegen afdeling met gezinsverzorging.*

Kort geleden werden echter ook aan alle afdelingen van Humanitas een aantal exemplaren van een ons gratis ter beschikking gestelde folder gezonden, waarin op het beroep van gezinsverzorgster wordt gewezen.

Wij achten het niet meer dan billijk, dat het van rijkswege aan deze folder uitgegeven geld zo goed mogelijk wordt besteed, reden waarom wij een zo groot mogelijke spreiding van deze folder voorstaan.

Wij vertrouwen er daarbij echter op, dat met name ook voor Humanitas deze actie resultaat zal hebben.

Mogen wij op uw medewerking rekenen?

* Afdelingen van Humanitas met gezinsverzorging:

Almelo
Amstelveen
Amsterdam
Assen
Coevorden
Delft
Dordrecht
Eindhoven
Emmen
Enschede
Groningen
Den Haag
Haarlem
Hollandsche Veld
Mijnstreek
Nieuw-Amsterdam
Noordoostpolder
Nijmegen
Rotterdam
Schiedam
Utrecht
Voorburg/Rijswijk
Wageningen
Zwolle
Zwijndrecht
N.O. Veluwe i.o.
Bommelerwaard i.o.
Zwolle

J. TERLOUW

...gratis ter beschikking. Serie 'Beroepenshetsen' van het Rijksarbeidsbureau, verzorgd door de Rijksvoorlichtingsdienst.

In het Jan Meertenshuis kunnen 248 ouderen een verzorgingskamer vinden, terwijl er 70 tweekamerflats voor zelfstandige bewoning beschikbaar zijn. Tot directeur van dit huis werd per 1 mei 1964 benoemd de heer D. Woud uit Heemstede, een oud-functionaris van de Shell, die vele jaren lang de opdracht had om de Shell-mensen in de Nederlandse Antillen en Zuid-Amerika te helpen acclimatiseren en een 'thuis' te bieden. Het is een weloverwogen keuze van het Stichtingsbestuur geweest, met het oogmerk voor dit huis een topfunctionaris te vinden die er allereerst op is gericht een sfeer van huiselijkheid en geborgenheid te scheppen. Inmiddels zijn de verzoeken om een plaats in het Jan Meertenshuis geteld. Het waren er ruim 2000! De opgave is nu uit deze 2000 gegadigden 248 verzorgingsbehoeftigen te kiezen en 70 flats beschikbaar te stellen voor ouderen die om een gegronde reden aanspraak kunnen maken op een tweekamerflat. De overigen zullen, behalve met een plaats op de wachtlijst, tevreden moeten zijn met een kans op een plaats in het Johan Brautigamhuis of het centrum aan de Jasonweg.

Het is een moeilijke en tijdrovende zaak om met de hiervoor beschikbare en deskundige mensen 2000 gegadigden te bezoeken. Een oplossing is gevonden door een werkwijze die na veel gepeins en gepraat als de enig efficiënte en meest objectieve naar voren kwam.

Aan alle gegadigden werd een formulier met éénduidig gestelde vragen gezonden, welke konden worden beantwoord door het al dan niet zwart maken van hokjes achter de vragen. Een soort stembiljet dus, waaraan alle bejaarden sedert 1922 gewend zijn. Deze antwoorden kregen een zorgvuldig bepaalde puntenwaardering. Een systeem dat — zoals ons naderhand bleek — ook in gebruik was bij de gemeente Utrecht. Van de ervaringen, daarmede in Utrecht opgedaan, hebben wij uiteraard een dankbaar gebruik gemaakt.

De 250 gegadigden die het hoogst aantal punten verkregen, zullen in de eerste plaats worden bezocht en door een medisch team onder leiding van de geriatrische arts S. Braadbaart worden gekeurd. Keuring en sociaal onderzoek worden streng gescheiden gehouden. Dit voornamelijk om er zorg voor te dragen, dat een eventuele afwijzing voor de buitenstaander geen aanwijsbare reden heeft.

Het is duidelijk dat elke 'afval' een plaats vrijmaakt voor de volgende in puntental.

Voor de tweekamerflats ligt de zaak nog moeilijker. Het accent komt vooral te liggen op de woonsituatie en de geschiktheid om voor zich zelf te zorgen.

Wij hebben getracht om de gehele selectieprocedure zo objectief mogelijk te laten verlopen. Een procedure waar we nog middenin zitten en waarvan we veel verwachten. Het is een experiment, waarvan we behalve de belangstelling ook de nodige hulp hebben gekregen van de zijde van de wethouders van Sociale Zorg en Volksgezondheid en de directies van de Gemeentelijke Dienst van Sociale Zaken.

Een experiment dat ons de weg zal wijzen voor de procedure welke wij voor elk volgend bejaardencentrum zullen gebruiken.

Het laat zich aanzien, dat er veel centra zullen volgen.

Andere gegevens over het Jan Meertenshuis zijn, dat het het eerste grote gebouw in Rotterdam is met aardgasverwarming. Het is gebouwd op voet van de premiereregeling. Dit betekent, dat Humanitas over 40 jaar het volledige eigendom over grond en opstallen zal hebben. Een kapitalisering dus, welke het financiële draagvlak van het door onze vereniging verrichte maatschappelijk werk belangrijk zal versterken, nog afgezien van de visuele en concrete duidelijkheid van het Zijn van Humanitas in onze samenleving.

L. J. DYKERS

Ch. A. Ottow-Loen

Mevrouw Ch. A. Ottow-Loen is op 1 juli vertrokken uit de dienst van Humanitas.

Mevrouw Ottow is sinds 1958 landelijk secretaresse van de sectie Gerepatrieerdzorg van Humanitas geweest. Als zodanig heeft zij als organisatorisch middelpunt gefungeerd voor alle beroeps- en vrijwillige medewerkers in deze dankbare tak van dienst.

In zeker opzicht stemt haar vertrek tot tevredenheid. We verliezen weliswaar een sympathieke functionaris uit het maatschappelijk werk en we zullen het in de toekomst ook moeten doen zonder de goed geschreven schetsen in ons ledenblad over mensen en dingen bij Humanitas, maar wat is een mooier resultaat voor een maatschappelijk werker dan zich zelf overbodig maken. Welnu, dat heeft de gehele particuliere gerepatrieerdzorg als Instituut gedaan. Nederland heeft met hun hulp de honderdduizenden gerepatrieerden opgenomen, met de minst mogelijke schade. De meesten van hen hebben, na hun — en dat is dan zwak uitgedrukt — met gemengde gevoelens ervaren repatriëring, toch na enige tijd een aanvaardbare plaats in ruimtelijk, economisch, sociaal en emotioneel opzicht in ons land gevonden. Hun kinderen worden nu thuis vermaand voor gebruik van al te stevige Nederlandse straatuitdrukkingen gelijk hun ouders in de tropen destijds door pa en ma gekapitteld zijn voor een enthousiast gebruik van al te populaire Indische fonetiek. Die kinderen van de gerepatrieerden en de wijze waarop zij hier kunnen leven waarborgen ons dat het integratieproces na één generatie nagenoeg voltooid zal zijn. Intussen is het geleidelijk voor- gelichte Nederlandse volk op gezonde wijze zijn schouders gaan ophalen over de snel uitstervende lichtelijk stupide aanduidingsnomenclatuur voor de nieuwe landgenoten en heeft de oude strijdbare anti-kolonialist, om een ander voorbeeld te noemen, vrij spoedig en dus tijdig in zijn houding scheiding gebracht tussen stelsel en mensen. Want de integratie kan nooit van één kant komen. Dat komt zij in Nederland ook niet. Dat is wel te zien in het normale levenspatroon van alledag in het huidige Nederland. Daar heeft de gehele gerepatrieerdzorg met zijn duidelijke manifestatie van solidariteit bijzonder veel toe bijgedragen. Dat voert ons terug naar mevrouw Ottow, omdat zij voor Humanitas ja-

renlang de representante is geweest van deze diensttak die, verenigd met de werkgroepen van de andere instellingen, het werk waarvan de resultaten nu zichtbaar zijn geworden, heeft opgeknapt.

Ja, 't heeft miljoenen gekost, er is veel bureaucratische rompslomp bij gekomen, maar 't doel is bereikt; met een krappe arbeidsmarkt als steun in de rug.

Onze gerepatrieerdzorg gaat dus uit elkaar. Mevrouw J. Vlasman-Avontuur en mevrouw Ch. F. Buurman van Vrede-Leenderts van onze Amsterdamse dienst zijn, voor zolang het duurt, ambtelos burger. Mevrouw S. S. Strik-Djoewito uit Rotterdam frequenteert onze bureaus in haar nieuwe rol van cursusleidster van de SOB. Mevrouw J. A. Kip-de Ferrante gaat naar het Algemeen Maatschappelijk Werk. Mevr. Van Amerongen-Wiardi te Den Haag werkt nog, voor zover haar gezondheid dit toelaat, als vrijwilliger mee. Mevrouw W. Tjepkema en de heer A. J. Harmsen zullen van Amsterdam en den Haag uit nog twee jaar, met sanctie van de overheid, ieder voor een halve dagtaak, in dienst blijven. Doch niet als medewerkers van de Gerepatrieerdzorg, maar als adviseurs voor het Algemeen Maatschappelijk Werk. Dat is het essentiële verschil. Voor al deze medewerkers heeft mevrouw Ottow de jaarlijkse begrotingen gemaakt, de beleidsgegevens, verzameld, het voorschriftenarchief doorgegeven, de nodige verbanden tot stand gebracht en de coördinatie

De afdeling

Arnhem zoekt

voor een

ongehuwde moeder

van 22 jaar

met baby

huishoudelijke
werkkring

met onderdak.

Universele verklaring van de Rechten van de Mens (II)

Artikel 3. Een ieder heeft recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon.

Artikel 4. Niemand zal in slavernij of horigheid gehouden worden. Slavernij en slavenhandel in iedere vorm zijn verboden.

Artikel 5. Niemand zal onderworpen worden aan foltering, noch aan een wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing.

verzorgd. De nu verdwijnende groep medewerkers heeft uit de aard van de zaak in Humanitas nogal wat geïsoleerd gewerkt. Dit werk vraagt namelijk niet om dezelfde soort verenigingsintegratie die wij voor ons permanente werk als ideaal stellen. Niet dat de medewerkers zich zelf geïsoleerd gevoeld hebben. Verre van dat! De Gerepatrieerdzorg — tenminste bij Humanitas — heeft een type mensen aangetrokken dat erop gesteld is aan het leven, waar dat maar even kan, fraai en behaaglijk vorm te geven. Ze werken hard, dat wel, maar 't moet ook gezellig wezen. Bij hen is niets te vinden van de in Nederland nogal eens voorkomende formeel ernst zonder glimlach. Welnu, op die basis heeft men ook samengewerkt; "puin ruimend" en gerepatrieerden in onvoorstelbare moeilijkheden sociaal vergezellend met een kwinkslag en een onverwoestbaar goed humeur; vergaderingen vaak besluitend met het uitwisselen van anekdotes uit het werkmilieu zo rijk aan absurde misverstanden met een happy-end. Deze instelling is niet toevallig. Hij sluit aan bij de mentaliteit van de meeste repatrianten, van oudsher gehecht aan een charmante en zonnige verpakking van de dagelijkse zorgen. Ons Lekdijkse 'geen onnodige flauwe kul' zou hier immers stukgelopen zijn. Men begrijpt dus dat onze sociale raadvrouwen (waren het eigenlijk wel maatschappelijk werksters?) zich nimmer zo erg geïsoleerd gevoeld hebben. Er stonden daarvoor veel te veel deuren voor hen open. In deze sfeer paste mevrouw Ch. A. Loen (later mevrouw Ottow) uitstekend. Zelf geboren en getogen in Indonesië, vertrouwd met de rimboe zowel als met de gekoelde hotellobby's, was zij tussen ons allegaartje van Nederlandse, Friese, Indische en Indonesische maatschappelijk werksters het juiste gastvrouwelijke zowel als administratieve middelpunt. Met haar voorzitter, de heer I. Sluyter, heeft zij een beleids-team gevormd. Met actieve en receptieve humor wist dit tweetal het team opgewekt te steunen tijdens de grote stroom van de moeilijkst te behandelen repatrianten.

Voorzitter en secretaresse vertegenwoordigden Humanitas bij het toporgaan in den Haag, het Centraal Comité van Kerkelijk en Particulier Initiatief voor Sociale Zorg ten behoeve van Gerepatrieerden (CKP in de wandeling).

VERVOLG OP PAGINA 3

Voorzitter M. P. Muste nam afscheid

Voorzitter M. P. Muste van de afdeling **Dordrecht** is afgetreden. Tien jaar lang is de heer M. P. Muste bestuurslid van de afdeling Dordrecht geweest; zeven jaar voorzitter.

ter.
De mensen die hem kennen, weten dat de instelling die van zijn leiding profiteert, goed af is.

Humanitas-leden die hem niet kennen, weten ook dat hij een goed leider is, want wie de naam Dordrecht hoort, denkt direct aan de groep goed geleide middelgrote afdelingen die men de ruggegraat van de vereniging zou kunnen noemen.

Zo'n afdeling moet een goede voorzitter hebben.

De heer Muste is trouwens destijds al iemand met een goede staat van dienst opgevoeld, de heer P. Versteeg, die nu de leiding van de landelijke sectie Gezinsverzorging heeft.

Goede voorzitters trekken goede bestuursleden aan en daarom is ook de opvolging van nu weer bijzonder gelukkig geregeld. De secretaris van de afdeling, de heer J. Lodder, heeft de

taak op zich genomen. De heer Muste heeft zijn beslissing genomen, omdat iemand naast een zo veeleisende werkkring als de zijne — hoofd van een b.l.o.-school tevens begeleider van de 'eerlingen-nazorg' — niet altijd maar door kan gaan zijn vrije tijd te belasten met de zorgen van een groeiend hulpverleningsapparaat.

De capabele geestverwante medeburger moet bereid zijn mensen als Muste na tien aantal jaren af te lossen. De heer Muste blijft voorzitter van de Stichting voor Huisvesting van Bejaarden in Dordrecht, een functie die op zich zelf al problemen genoeg met zich mee brengt.

Hij blijft dus met 'het beleid' van plaatselijk Humanitas hecht verbonden, zonder in het afdelingsbestuur op een ongekwalificeerde zetel zijn opvolger op de vingers te kijken; een gebaar dat ook van wijsheid getuigt. Wat zich op de avond van 17 juni in het Phil-gebouw in Dordrecht afspeelde, was dan ook geen volledig afscheid.

Huldiging is een beter woord.

M. P. Muste

Muste gaat niet 'weg'. Hij geeft alleen de leiding van de afdeling over. Dat de feestelijke vergadering ter gelegenheid van deze voorzitterswisseling zo druk bezocht werd, dat het Gemeentebestuur, bevriende organisaties, het Hoofdbestuur, het gewest Zuid-Holland, de gezinsverzorgsters en de plaatselijke secties allen vertegenwoordigd of tegenwoordig waren, illustreert, beter dan een opsomming van de 'wapenfeiten' van Muste, welke plaats hij in het geheel van de vereniging heeft ingenomen. De geestelijke gezondheid van de afdeling — door Muste zeer bevorderd — bleek bijzonder goed uit de reactie van zijn medewerkers op de aan de afdeling toegezwaaide lof.

Nuchtere mensen!

'Laat dat complimentje, vervat in de kenschetsing "de ruggegraat van Humanitas", geen mythe worden! Ik kan u zo een rijtje zaken opnoemen in onze afdeling die om verbetering schreeuwen,' zei een der sprekers (de heer L. Glimmerveen).

Méer dan het opsommen van het respectabele aantal jaarlijkse gezinsverzorgingsdagen, de uitgebreide bejaardenzorg-activiteiten, de reclaseringsmedewerking, de stijgende bedragen die het werk vordert, het keurige jaarverslag, laat dit zien in welk een gezonde conditie de heer Muste de afdeling overdraagt.

Met een wijs dankwoord verplaatste de heer Muste zich 's avonds om 10 uur op 17 juni symbolisch van het middelpunt naar een plaats aan de omtrek van het draagvlak van onze afdeling Dordrecht.

Een voortreffelijk voorzitter! v. S.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

v. Gr.

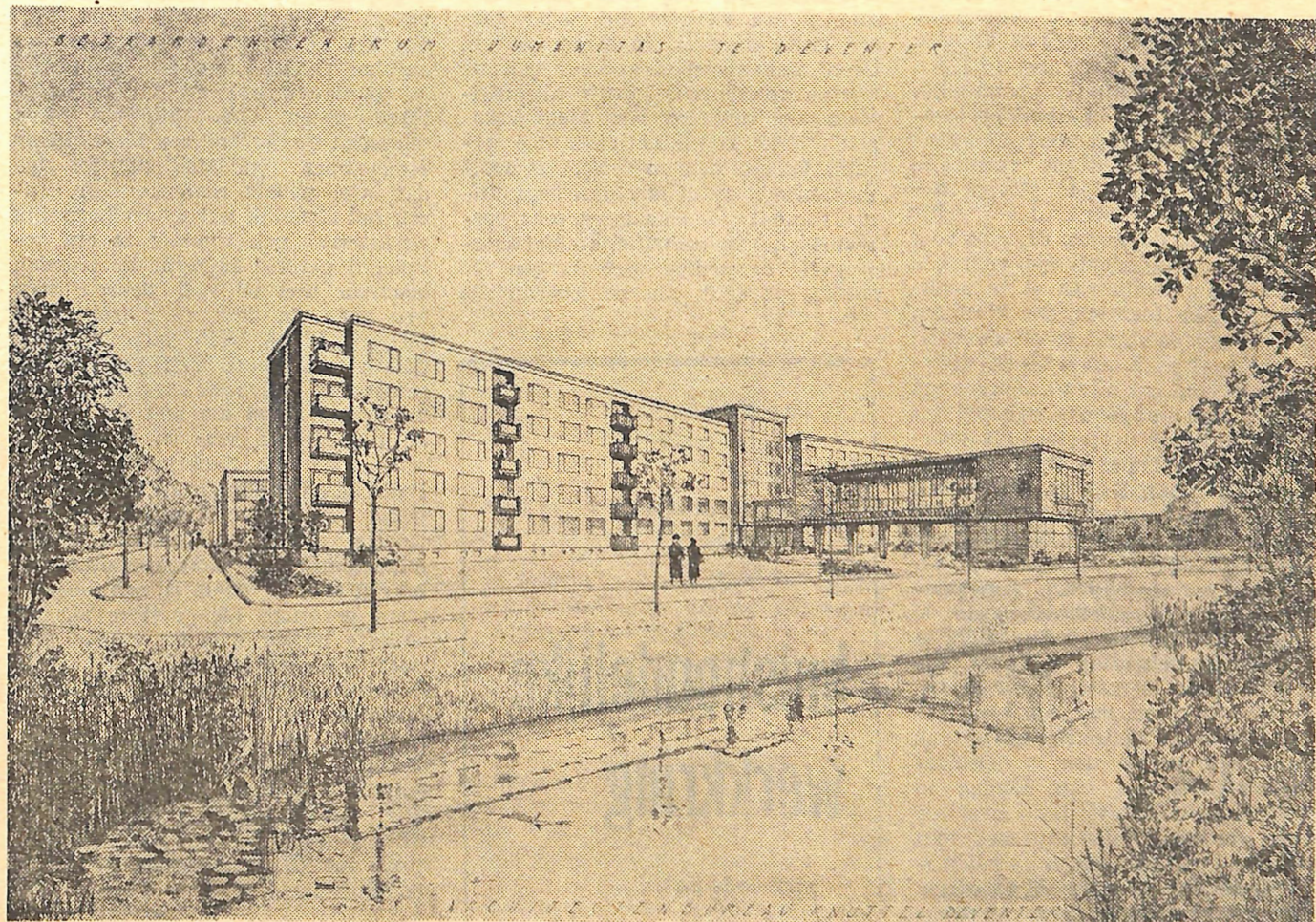
In Deventer werd een eerste steen gelegd

Wij hebben u beloofd u regelmatig op de hoogte te houden van de activiteiten die in onze kring op het gebied van de bejaardenhuisvesting worden ontplooid. In dit verband kunnen we melding maken van het heuglijke feit dat op 29 april de eerste steen gelegd is voor het bejaardentehuis dat door de stichting Humanitas in Deventer gebouwd wordt.

Deze feestelijke handeling werd verricht door de burgemeester van Deventer, mr. Bolkenstein, die er in zijn toespraak geen twijfel aan liet bestaan, dat het gemeentebestuur bijzonder ingenomen is met het door Humanitas genomen initiatief.

Dat deze steenlegging een gebeurtenis van betekenis was, werd behalve door de aanwezigheid van de burgemeester nog eens duidelijk onderstreept door de grote belangstelling van vele overheids- en particuliere instanties. Het moet vooral voor de heer Vierstra, voorzitter van de Stichting Humanitas, die juist van een vrij ernstige ziekte was hersteld, een grote voldoening zijn geweest, dat de plannen waaraan al jarenlang is gewerkt, nu zo'n tastbare vorm hebben aangenomen. Verlangend zien wij met het bestuur uit naar het ogenblik waarop het project voltooid zal zijn en de bejaarden uit Deventer en omgeving er hun intrek kunnen nemen.

↓ Humanitas, Deventer

Een veelbetekenend vertrek

VERVOLG VAN PAGINA 3

De gerepatriceerdzorg is heel anders begonnen dan zij eindigde. Aanvankelijk uitgevoerd door de overheid en door spontaan georganiseerde plaatselijke comités, heeft de gerepatriceerdzorg in 1950 pas op bescheiden wijze de vorm van nu gekregen, met de drie in één toporgaan samenwerkende levensbeschouwelijke organisaties. Dat Humanitas één van die drie is, zij het de kleinste, vindt iedereen nu gewoon. Maar dat was aanvankelijk niet zo.

Hoewel de heer Moora (later voorzitter van het CCKP) rector Bokeloh en mejuffrouw Dijkstra samen hard hebben gewerkt aan het scheppen van een efficiënte organisatie, was het in 1950 helemaal niet zo vanzelfsprekend dat een vijfjarig clubje met een handjevol leden, meest buitenkerkelijk, en nog op humanistische grondslag ook, zo maar met de kerkelijke instellingen mochten meedoen. En op dit punt kunnen wij de voortreffelijke kwaliteiten van mejuffrouw Dijkstra weer eens naar voren brengen. Zij wist, ondanks haar nog onaanzienlijk Humanitas-achterland, bij de grote instellingen en hun leiding het vertrouwen te wekken dat het onbekende Humanitas nodig had om zijn medewerkers entree te verschaffen in de wereld van het maatschappelijk werk. Mejuffrouw Dijkstra sprak de taal van de naoorlogse vernieuwing en men luisterde naar haar, nauwelijks beseffend dat zij in de eigen kring nog maar net begonnen was aan de 'opvoeding' van haar eerste stafleden.

En zo is Humanitas dus, na enige strubbelingen, aanvaard, en zo kon bereikt worden dat de schat aan kennis die de latere sectievoorzitter van Humanitas, I. Sluyter, uit Indonesië meebracht, tot nut van de gehele gerepatriceerdzorg kan worden aangewend. Want zoals men vroeger bereid was naar mejuffrouw Dijkstra van het kleine Humanitas te luisteren, zo was men in de laatste tijd ook bereid in andere kring de woorden van Sluyter ter harte te nemen.

Zó zijn we aan deze voorzitter gekomen: hij kwam bij de maatschappelijk werkster, mevrouw Buurman van Vreeden, om inlichtingen op het gebied van huisvesting vragen. Resultaat: een jarenlang voorzitterschap van de Sectie Gerepatriceerdzorg. Zo is het verhaaltje bij het afscheid van mevrouw Ottow een verhaaltje over haar omgeving geworden en dat is nou precies wat we bedoelen, want mevrouw Ottow heeft zich als een vis in 't water gevoeld in deze omgeving. Zij houdt van mensen. In teamwork heeft zij onze vereniging haar waardevolle diensten geboden. Zij heeft haar scherpzinnige maar druk bezette voorzitter in het juiste beleidsdilemma terzijde weten te staan, met de juiste gegevens op het juiste moment. Mevrouw Ottow kende ook de soort gegevens waar maatschappelijk werkers een hekel aan hebben, maar die ze niet kunnen missen. Er is heel wat met mevrouw Ottow aan zaken en werk geregeld onder een koele dronk of een lekker rijsttafeltje. De kunst het nuttige met het aangename te verenigen, had bij onze gerepatriceerdzorg een hoog peil bereikt.

Mevrouw Ottow houdt dus van teamwork. Zij gaat met haar man ook een team vormen, als de bemanning van een voor bewoning ingericht autobusje. Zij gaan, als gebruikelijk voor zwerversnaturen, naar Zuid-Europa, naar de warmte. Wie gehoord heeft wat Charley Ottow-Loen voor de oorlog in Indonesië heeft afgezworven, verbaast dat niets. Een compliment voor Humanitas en de collega's is dat zij het zoveel jaren heeft uitgehouden op haar stoel in de voorkamer van de J. W. Brouwersstraat nr. 16. "Selamat djalán" H. VAN SCHAAIK